

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 215/07
15.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгана Скока, председника већа, Душанке Марјановић и Снежане Живковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Јеленом Тишма-Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, против решења Војне поште 1097 Ниш, УП-2 број 211-2/06 од 21.12.2006. године, у правној ствари новчане накнаде за проналажење, деактивирање и уништавање неексплодираних УБС у миру, у нејавној седници већа одржаној дана 15.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште 1097 Ниш УП-2 број 211-2/06 од 21.12.2006. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште 7036 Врање Уп-1 бр. 425-1 од 17. 11. 2006. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на накнаду за проналажење, деактивирање и уништавање неексплодираних УБС у миру.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је тачком 3. под а) Одлуке о накнади трошкова за проналажење, деактивирање и уништавање неексплодираних убојних средстава, прописано да лицима ангажованим на таквим активностима припада дневна накнада у проценту од 400% од дневнице за службено путовање, па то право сагласно наведеном, припада и тужиоцу који јесте био службено ангажован управо на таквим задацима. Такође сматра погрешним тумачење туженог, као и првостепеног органа тачке 2. наведене Одлуке, да за сваку конкретну активност везано за извршавање наведених задатака, свако конкретно лице које треба да изврши тај задатак мора да одреди начелник Генералштаба. Истиче као погрешно образложење туженог органа да првостепени орган није могао тужиоцу признати тражено право из разлога што није имао "сагласност другог органа", с обзиром на то да се у конкретној управно-правној ствари уопште не ради о случају прописаном у члану 194. Закона о општем управном поступку, односно у ситуацији у којој је доношење решења од стране једног органа условљено претходном сагласношћу другог органа, јер ниједним прописом није прописано да се о предметном праву одлучује само уз сагласност другог органа. Како са наведених разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење те својом одлуком тужиоцу призна право на тражену накнаду са законском затезном каматом од доспећа до исплате и трошковима поступка или да оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак и одлуку.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је, на основу увида у списе предмета, утврдио да је у првостепеном поступку правилно и потпуно утврђено чињенично стање према коме је неспорно да је тужилац био ангажован на пословима проналажења, деактивирања и уништавања убојних средстава у копненој зони безбедности у наведеним периодима, али да је правилно поступио првостепени орган када је одбио захтев тужиоца, с обзиром на то да за признавање траженог права није испуњен битан формални услов прописан тачком 2. Одлуке, јер то лице, као ни задаци и услови за извршавање истих, те време почетка и завршетка задатака нису у конкретном случају утврђени посебним актом начелника Генералштаба Војске Србије. Осим тога, према наводима туженог, првостепени орган је приликом одлучивања био везан одредбом члана 194. став 1. Закона о општем управном поступку, којом одредбом је прописано да се решење доноси уз претходну сагласност другог органа, па како у конкретној ствари те сагласности није било, то је донета одлука у свему правилна и на закону заснована.

Опелујући законитост оспореног решења Врховни суд Србије налази да су доношењу тог решења

Оцрпвјујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да су доношењу тог решења учињене битне повреде правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, према коме образложење решења треба да садржи чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа као и правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање указују на одлуку каква је дата у диспозитиву.

Наиме, у образложењу оспореног решења наводи се да је у првостепеном поступку неспорно утврђено да је тужилац био ангажован на пословима проналажења, деактивирање и уништавање убојних средстава у копненој зони безбедности. Међутим, према образложењу првостепеног решења које се налази у списима предмета, првостепени орган наводи да се за патроле ангажоване на контроли и претрази путева у копненој зони безбедности, а које послове је извршавао и тужилац, не може применити тачка 3. Одлуке савезног министра одбране Пов.бр. 608-7/01 од 10. априла 2002. године (којом је прописана накнада за проналажење, уништавање и деактивирање убојних средстава у миру за време извршавања тих задатака), јер су ова лица ангажована само на извиђању путног правца, а не и на задацима деактивирања и уништавања тих средстава. При томе, докази за чињенични закључак туженог органа да је неспорно да је тужилац задатке из Одлуке извршавао у временском периоду у коме тражи предметну накнаду, се не налазе у списима предмета достављеним суду. Из наведених разлога Врховни суд Србије налази да су учињене повреде правила поступка од значаја за доношење законите одлуке у овој управно-правној ствари, јер разлози који се наводе у образложењу оспореног решења не упућују на правилност одлуке дате у диспозитиву тог решења и примену Одлуке министра одбране Пов.бр. 608-7/01 од 10.04.2002. године у конкретном случају.

Поред изнетог, основано се тужбом оспорава схватање туженог органа да је за признавање тражене накнаде нужно да су лица и задаци, као и остали услови под којима се извршавају ти задаци, утврђени посебним актом начелника Генералштаба Војске Србије. Ово из разлога што према правном схватању Врховног суда Србије, право на тражену накнаду припада и лицу за које се неспорно утврди да је било ангажовано на извршавању послова проналажења, деактивирања и уништавања убојних средстава у миру, без обзира да ли је за извршавање тих задатака донет посебан акт начелника Генералштаба Војске Србије, јер се извршавање таквог задатка не може обавити самоиницијативно.

О захтеву тужбе за накнаду трошкова поступка, суд није одлучивао с обзиром на то да је одредбом члана 60. Закона о управним споровима прописано да у управним споровима свака странка сноси своје трошкове.

Са напред наведених разлога, Врховни суд Србије је нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, па је применом члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучено као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку тужени орган дужан је да отклони учињене повреде правила поступка на које је указано овом пресудом, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 15. 11. 2007. године, У. 215/07

Записничар, Председник већа-судија,

Јелена Тишма-Јовановић, с.р. Драган Скоко, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ